

บทนำ

เรย์คะ

หลังจากคุณกลับไปได้วันแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อย
ดีไหมคะ

เมื่อคุณได้รับจดหมายฉบับนี้ ฉันคงไม่ได้อยู่บน
โลกใบนี้อีกต่อไปแล้ว ไม่นะคะ คุณไม่ต้องเสียใจเรื่อง
ฉันหรอก เพราะตั้งแต่สามเดือนก่อนที่หมอตรวจเจอ
ว่าฉันเป็นมะเร็ง ฉันคิดอะไรต่อมิอะไรมากมาย และ
ทำใจยอมรับชะตาชีวิตของตัวเองได้แล้ว คุณคงยังจำ
ได้นะว่าฉันนับถือคริสต์ ดั้งนั้นก็ถือเสียว่าทุกอย่างเป็น
พระประสงค์ของพระเจ้าเถอะ!

บนโลกนี้ สิ่งเดียวที่ฉันเป็นห่วงอยู่ก็คือราฟ
ลูกตัวน้อยของฉัน...บางทีฉันน่าจะพูดว่า 'ของเรา'

6 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

มากกว่า ใช่แล้วคะ เรย์ เขาเป็นลูกแท้ๆ ของคุณ อายุ
เพิ่งครบขวบ เด็กคนนี้เป็นผลงานชิ้นเอกที่พวกเราช่วย
กันสร้างในคืนก่อนที่คุณจะเดินทางออกจากอังกฤษ
งานปาร์ตี้ที่พวกเราเพื่อนๆ จัดขึ้นเพื่อเลี้ยงส่ง
คุณสนุกกันสุดเหวี่ยงเลยใช่ไหมคะ ใครจะไปนึกว่าเรา
สองคนชนแก้วกันไปชนแก้วกันมา พอตื่นขึ้นในตอน
เช้าของอีกวันกลับนอนอยู่บนเตียงเดียวกันโดยไม่มี
เสื้อผ้าติดตัวเลย! ตามหลักแล้วฉันน่าจะเป็นฝ่ายที่
กลุ้มใจมากกว่า แต่พอฉันเห็นคุณทำหน้าที่เหมือนตัวเอง
ทำความผิดร้ายแรง ฉันก็รู้สึกขำจริงๆ ขอบอกตามตรง
ถ้าตอนนั้นคุณโพล่งออกมาว่า 'ผมจะรับผิดชอบคุณ'
ล่ะก็ มันจะเหมือนแบบที่เห็นกันในละครเลย และฉัน
จะไม่รู้สึกแปลกใจด้วย แต่เพื่อให้คุณสบายใจ ฉันจึง
พูดโกหกไปว่าฉันใช้ยาคุมอยู่

ตอนที่รู้ตัวว่าท้อง ฉันรู้สึกประหลาดใจจริงๆ
นะคะ เพราะไม่นึกว่าแค่คืนเดียวจะแจ็กพ็อตแตกซะ
แล้ว ยังไงก็ตาม พอฉันตั้งสติได้ก็ตัดสินใจเก็บเด็ก
เอาไว้ และเมื่อเวลาผ่านไป ฉันก็หลงรักชีวิตเล็กๆ ที่
ค่อยๆ เติบโตในท้องฉันอย่างลึกซึ้ง เขาเป็นปาฏิหาริย์

ทั้งดงามที่สุดในชีวิตของฉันเลยล่ะ ซึ่งสำหรับเรื่องนี้
แล้วฉันต้องขอขอบคุณคุณจากใจจริง

พวกเราสองคนเป็นเพียงแค่เพื่อนกันมาตลอด
เราเรียนปริญญาโทด้วยกันอยู่หลายปี ถึงฉันจะไม่กล้า
พูดว่าตัวเองรู้จักนิสัยคุณทุกซอกทุกมุม แต่ฉันพอจะ
รู้อยู่แะใจบ้างว่าคุณเป็นผู้ชายแบบไหน ฉันเชื่อ
วิจารณ์ญาณของตัวเองว่าคุณต้องเป็นพ่อที่ดีคนหนึ่ง
แน่นอน และที่สำคัญยิ่งกว่าคือคุณมีความรักและ
ความอดทนซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องการอยู่อย่างล้นเหลือ

ไม่รู้ว่าคุณเคยสังเกตบ้างหรือเปล่าว่าฉันไม่เคยพูด
ถึงครอบครัวที่สิงคโปร์กับใครเลย ตอนนั้นฉันบอกคุณ
ได้แล้ว ครอบครัวฉันรวยมาก เพียงแต่ไซค์ร้ายว่าที่นั่น
เป็นที่ที่มีแต่การแก่งแย่งช่วงชิงกัน ไม่มีความรัก
ความอบอุ่นเลยแม้แต่นิดเดียว ฉันผ่านความรู้สึก
เย็นซาทางเห็นแบบนี้มาก่อน เชื่อฉันเถอะ ไม่มีแม่
(หรือพ่อ) ที่รักลูกคนไหนอยากจะเอาลูกไปฝากไว้กับ
คนพวกนั้น ซึ่งนี่เป็นเหตุผลที่ฉันอยู่ที่อังกฤษมาตลอด
เช่นกัน และด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เอง ฉันจึงไม่เคย
บอกเรื่องราวให้คนที่บ้านรู้เลย

8 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

ฉันรู้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้คงทำให้คุณเซอร์ไพรส์...
ไม่สิ น่าจะเรียกว่า 'ช็อก' ถึงจะถูกกว่า ก็เหมือนหนัง
เรื่อง 'Baby Boom' นั้นไงคะ แต่ฉันเดาว่าคุณคงจะ
หัวเราะไม่ออกสินะ

ฉันไม่ได้อยากให้คุณเจอแจ็กพ็อตแตกแบบไม่
เต็มใจอย่างนี้จริงๆ นะคะ แต่ว่านอกจากคุณแล้วฉัน
นึกถึงคนที่เหมาะไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว เพราะไม่ว่า
ยังไงก็ตามแต่ จะมีใครที่เลี้ยงลูกได้ดีกว่าพ่อแท้ๆ ของ
เขากี่ล่ะคะ

เรย์คะ โปรดยกโทษที่ฉันปิดบังคุณมานาน
ขนาดนี้ และหวังว่าคุณจะเข้าใจที่ฉันตัดสินใจเอาเอง
โดยไม่เปิดโอกาสให้คุณปฏิเสธได้เลย มันเป็นความ
เห็นแก่ตัวของแม่คนหนึ่งนะคะ ฉันแค่อยากจะวางลูก
ไว้ในที่ที่ดีที่สุดก่อนที่จะจากโลกนี้ไป ฉันจึงต้องมอบ
เขาไว้ให้คุณ เพื่อที่ฉันจะได้นอนตายตาหลับ

ฉันแน่ใจว่าคุณคงได้เจอกับเปาโลทนายความ
ของฉันแล้ว เรย์คะ เขาจะอธิบายขั้นตอนการรับเลี้ยงดู
ทางกฎหมายทุกอย่างให้คุณฟัง และก่อนที่ราฟจะ
บรรลุนิติภาวะ ฉันมีเงินก้อนหนึ่งเหลือทิ้งไว้ให้เขาซึ่ง

จะฝากให้คุณเป็นคนดูแลเอาไว้
ได้โปรดยกโทษให้ฉันอีกครั้งนะคะ และคุณจะต้องช่วยดูแลเราให้ดีๆ ช่วยมอบความรักความเอาใจใส่เขาแทนฉันซึ่งให้เขาไม่ได้อีกแล้วด้วยนะคะ ฉันเชื่อว่าอีกไม่นานคุณก็จะรู้ว่าเด็กคนหนึ่งสามารถสร้างความสุขให้กับชีวิตของคุณได้มากแค่ไหน...

ลาช้วนีรันดร์ พ่อของลูกฉัน...

ซูซาน

10 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

บทที่ 1

"ดูสิๆ ปล่อยลูกคุณนี่อีกแล้ว!" สาวพนักงานห้างที่กำลังยืนหง่าวไม่มีอะไรทำมองไปทางแผนกเสื้อผ้าเด็กด้วยความตื่นเต้นดีใจ พลังสะกิดเรียกเพื่อนร่วมงานที่จวนเจียนจะลัปหงกอยู่แล้วไปด้วย

"จริงหรือ" สาวห้างคนนั้นตาสว่างขึ้นทันที "อยู่ไหน"

"แผนกเสื้อผ้าเด็กไงเล่า!" สองสาวเอียงตัวเข้าหากัน สายตาทั้งสองคู่เคลิบเคลิ้มราวกับตกอยู่ในห้วงฝัน

"เฮ้อ...หล่อจัง..." ภาพผู้ชายแสนดีคอยดูแลลูกตัวน้อย เป็นอาวุธพิชิตใจสาว ๆ ทั้งหลายแหล่ได้อยู่หมด

"ใช่เลย" สาวห้างคนที่สองเห็นด้วย "เด็กผู้ชายคนนั้นก็น่ารักมากเลยนะ... โต้ขึ้นต้องหล่อกว่าพ่อแน่นอน"

เธออดกลืนน้ำลายเอือกๆ ไม่ได้

Su Fei 11

"นั่นนะสิ ผมบนหัวหยักศกนิดๆ ตามธรรมชาติ ตาสวย จมูกโด่งเป็นสัน...แกมหุ่นยังชะชานิดนั้นอีก เห็นแล้วอยากจูบจริงๆ..."

เอ๊ะ? หุ่น? กำลังพูดถึงเด็กผู้ชายอยู่ไม่ใช่หรือ

"คนเขาพูดกันว่าผู้ชายที่แต่งงานแล้วนำหลงใหลที่สุด" สาวห่างคนแรกพูดต่อไปโดยที่ดวงตาเล็กหยีไม่ได้คลาดไปจากร่างสูงใหญ่ นั่นเลย "ฉันว่านะ ผู้ชายที่เป็นพ่อคนแล้วถึงจะมีเสน่ห์ร้ายเหลือแบบนั้นได้!"

สาวห่างคนที่สองเห็นด้วยอย่างสุดลิ่มทิ่มประตู "ฉันก็รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน อย่างไอ้แกที่บ้านฉันนะ หลังจากแต่งงานกันแล้วไม่เห็นจะหล่อขึ้นกว่าแต่ก่อนซักเท่าไรเลย!" แต่เธอคิดว่าถ้ามีลูกแล้วอาจจะดูดีขึ้นมาก็เป็นได้

"ไม่เข้าใจจริงๆจริงว่าผู้หญิงใจดำคนไหนนะที่ทิ้งพ่อลูกคู่นี้ได้ลงคอ!" สาวห่างคนที่สองพูดขึ้นอีกอย่างขัดเคืองใจ "เอ๊ะ? เธอรู้ได้ยังไงว่าพวกเขาถูกทิ้ง"

"ไม่เห็นต้องถามเลย พวกเขามากันตั้งหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยเห็นมีแม่เด็กมาด้วยเลย ตัวพ่อก็ไม่ได้ใส่แหวนไว้ที่นิ้ว" เธอพูดต่อไปด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม "ฉันว่านะ...เขาน่าจะหย่ากันแล้ว ส่วนผู้หญิงคนนั้นต้องหนีไปอยู่กับเศรษฐีเก่าๆ ซักคนซัวร์ แล้วก็ทิ้งลูกเอาไว้"

"แต่คนพ่อคู่มีสตางค์ไม่เบาเลยนะ"

12 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

"เรื่องแบบนี้เธอจะไปรู้อะไร!" สาวข้างคนที่สองวางมาดทรงภูมิเต็มทีขณะสาธยายให้เพื่อนร่วมงานฟังเป็นความรู้นั่นมันตอนนี่ เมื่อก่อนเขาต้องสร้างเนื้อสร้างตัวจากมือเปล่า แล้วยัยเมียเก่านั้นนะ นอกจากไม่คอยช่วยเหลือกันในตอนตกทุกข์ได้ยากแล้วยังเห็นแก่ความสุขสบายจนหนีตามคนอื่นไปอีก เพราะฉะนั้นตอนนี้นักเขาก็เลยเหลือกันแค่สองคนพอลูกเท่านั้นล่ะ!" ในบรรดาหนังแนวนี้ไม่มีรู้ตั้งกี่เวอร์ชัน เธอชอบเนื้อเรื่องแบบนี้ที่สุด ส่วนพระเอกผู้ตกเป็นเหยื่อจนใจแตกสลายก็เรียกคะแนนสงสารได้อย่างท่วมท้น

ดวงตาเล็กหยีของสาวข้างคนแรกหันกลับมามองเพื่อนร่วมงาน แววตาเต็มไปด้วยความนับถือ "เธอเก่งจังเลย! แค่มองพวกเขาเฉยๆ ก็รู้เรื่องเยอะแยะแบบนี้"

"โอ้ ฉันออกมาทำงานนอกบ้านนานขนาดนี้มีคนแบบโหนบ้างที่ไม่เคยเจอ" สาวข้างคนที่สองตอบแบบไม่คิดจะถ่อมตัวสักเท่าไร ละครหลังข่าวหลายปีมานี้เธอไม่ได้แค่ดูมาเวลาหรรอคะ!

ถึงจะไม่ได้เป็นนางเอก ได้เป็นคนเขียนบทก็ยังดี

"ดูสิ เขาอ่อนโยนกับลูกมากเลย ก้มตัวลงไปผูกเชือกรองเท้าให้ด้วยนะ!" สาวข้างคนแรกหันกลับไปสนใจที่ร่างของผู้ใหญ่และเด็กซึ่งอยู่ไกลออกไป "ถ้ามีผู้ชายแบบนี้"

แสดงสีหน้าอ่อนโยนให้ฉันขนาดนี้ล่ะก็ ฉันยอมเอาตัวเข้าแลกไปนานแล้ว!" เธอถอนหายใจเบาๆ อีกครั้ง

สาวหังคนที่สองเหล่มองรูปร่างที่อ้วนกลมของเพื่อนร่วมงานอย่างไม่ค่อยตามนัย เหมือนนอยากจะพูดว่า "ถึงเธอจะเอาตัวเข้าแลก แต่ก็ต้องดูว่ามีคนอยากได้หรือเปล่านั้นด้วยสิ!"

หญิงสาวไม่ยอมมองเพื่อนร่วมงานให้เสียเวลาเปล่า เธอหันกลับไปมองผู้ชายสุดหล่อหน้ากินคนนั้นอีกครั้ง พร้อมกับทำหน้าละเมอเพื่อปกจนแทบน้ำลายหก

"เฮ้อ... ทั้งสูงทั้งหล่อ ดูท่าทางกระเป๋านักอีกต่างหาก ถ้าเขายอมแต่งงานด้วย วันนี้พอเลิกงานฉันจะกลับไปหย่ากับไอ้แก่ที่บ้านเลย"

"เธอไม่แคร์ที่เขา มีลูกหรือ" พนักงานสาวคนแรกถามขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง

"จะเป็นอะไรไป! คนอย่างฉันรักเด็กที่สุด" โดยเฉพาะเมื่อเด็กผู้ชายน่ารักๆ โตขนาดที่เธอจับได้ทั้งตัวใหญ่ตัวเล็ก

"จริงสินะ... เด็กผู้ชายหน้าตาดีแถมสุขภาพเรียบร้อยแบบนี้จะมีใครไม่รักบ้าง" สาวหังคนแรกผู้ใส่ชื่อคล้ายตามไปด้วย

โถๆๆ... คุณพ่อใจดีกับคุณลูกน่ารัก ช่างเป็นภาพที่น่าประทับใจเสียเหลือเกิน...

14 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

สองสาวถอนหายใจพร้อมกันอีกครั้งหนึ่งและไม่พูดคุยกันต่อ มีเพียงสายตาเท่านั้นที่จับจ้องตามคุณพ่อรูปหล่อไป ดวงตาทอประกายวาววับแบบเดียวกับตอนที่หมาป่ามองเห็นหนูน้อยหมวกแดงยังโง่งงนั่นเลย

"ราฟ...ลูกชอบรองเท้าลายหมีพูห์คู่นั้นหรือเปล่า" เรย์จูงมือลูกชายวัยห้าขวบเดินซื้อของในแผนกเสื้อผ้าเด็กโดยไม่ได้สังเกตเห็นว่าเหล่าสาวๆ กำลังจ้องเขาอยู่ตาเป็นมัน

"พ่อฮะ มันมีสีชมพูด้วย มีแต่เด็กผู้หญิงที่ใส่รองเท้าแบบนี้แหละ!"

"มีหรือ พ่อว่าน่ารักดีนี่!" เขายกรองเท้าขึ้นมาเพ่งดูอย่างละเอียด "จุดสีชมพูเล็กนิดเดียวเอง ไม่มีใครสังเกตเห็นหรอกนะ!"

"ผมไม่เอาหรอก เดี่ยวถูกคนอื่นล้อ"

"ใครกล้าล้อลูก สงสัยพ่อต้องไปคุยกับครูแอนซะแล้ว จะได้ให้เขาดูแลหน่อย"

"ไม่มีหรอกฮะ! ผมแค่ไม่ชอบรองเท้าคู่นั้นเท่านั้นเอง" ราฟรีบพูดทันที

เรื่องที่เด็กน้อยหนไม่ได้ที่สุดก็คือทุกครั้งที่ครูแอนรู้ว่าพ่อจะมาหา เธอจะทำแก้มจนแดงเหมือนกันลึบแล้วยังชอบพูดเสียงพิลึกๆ เหมือนกำลังเล่นละครอยู่

"แล้วเสื้อลายมิกก็เฝ้าตัวนั้นล่ะ ชอบหรือเปล่า" เรย์ถามขึ้นอีก

"ไม่เห็นสวยเลย! ผมไม่อยากซื้อเสื้อผ้าแล้ว อาทิตย์ก่อนเราก็ซื้อไปตั้งเยอะนี่นา"

"งั้นเราไปดูเป้ลายปีกาจูกันเอามั๊ย" เรย์ถามอย่างเอาอกเอาใจ

"ผมมีแล้วใบหนึ่ง"

"ของเล่นล่ะ มีของเล่นใหม่ๆ ที่ลูกอยากได้มากๆ มั๊ย หรือจะเอาหนังสือนิทาน"

ราฟเงยหน้าขึ้นมองพ่อ ดวงตากลมโตสีดำเต็มไปด้วยความสงสัย วันนี้ทำไมพ่อถึงได้ทำตัวแปลกๆ เขาจำได้ว่าครั้งก่อนตอนที่พ่อพูดดีด้วยขนาดนี้เป็นเพราะพ่อเปลอกดชักโครกจนทำให้เต้าตัวโปรดของเขาถูกดูดลงท่อไป

"ไม่มีฮะ" ในหัวของเด็กน้อยพยายามคิดเดาจุดประสงค์ของพ่อ

ขณะนั้นเอง เรย์สังเกตเห็นเชือกผูกรองเท้าของลูกชายหลุดออก เขาจึงย่อตัวลงไปผูกใหม่ให้ทันทีโดยอัตโนมัติ

"พ่อฮะ..."

"หือ?" เขาก้มหัวลงง่วนอยู่กับการผูกเชือกผูกรองเท้าให้เป็นโบที่สวยงาม

"พ่อทำอะไรไม่ได้ไว้ไซ้มั๊ย"

16 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

ว่า! เผลอผูกเป็นปมจนได้!

"เปล่าซึกหน่อย...ทำไมลูกถึงคิดแบบนี้" เรย์หัวเราะ
แก๊กือ

"ผู้ใหญ่โกหกเด็กไม่ได้นะฮะ!" ตาโตไว้เตียงสาที่มอง
มายิ่งทำให้คนเป็นพ่อรู้สึกผิดมากยิ่งขึ้น

"ราฟ เห็นที่เขาคงต้องสารภาพความจริงเสียแล้ว การ
เลี้ยงลูกให้ฉลาดเกินไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดีเสมอไป "คีนนี่..."

"โอ๊ย! พ่อจะเบียดผมล่ะสิ!" ราฟร้องโวยขึ้นทันทีตาม
ประสาเด็กหัวไว

เขาว่าแล้วเชียว ต้องมีเรื่องอะไรแน่ๆ!

"น่านะ...แค่คีนนี่คีนเดียวเอง พ่อไม่ได้ออกเดดมาตั้ง
สองเดือนแล้วนะ!" เรย์พูดขึ้นมาอย่างน่าสงสาร

"พ่อเป็นคนบอกเองว่าคีนนี่จะดูเรื่อง 'ไปเกมอน' ด้วย
กัน แล้วไม่รักษาสัญญาได้ไงล่ะฮะ"

ราฟทำปากย่น สีหน้าตำหนิตีเดีย

เรย์ปลุกปล้ำอยู่กับเชือกผูกกรองทำเป็นนานก็แก้ปม
ไม่ได้สักที จึงยอมรามือ และคิดว่าไว้ว่ากลับถึงบ้านค่อยใช้
กรรไกรตัดออกเสียเลย

เขาลุกขึ้นยืน ก้มหัวไปเจรจากับเด็กน้อยข้างตัวต่อ

"เมื่อวานพ่อยังไม่รู้ว่าน้าสเทลล่ากลับจากอเมริกา
แล้ว พ่อไม่ได้เจอน้าเขาตั้งนานแล้วนะ"

"หน้าเขามีอะไรให้หน้าเจอนักหนา ปีกาจูสนุกกว่าตั้งเยอะ..." ราฟพูดพึมพำอย่างไม่พอใจ

"เอ่อ...คือว่า..." เขาไม่รู้จริงๆ ว่าจะอธิบายความแตกต่างของสองเรื่องนี้กับเด็กห้าขวบยังไงดี "...รอไว้ได้ชั้น ลูกก็จะเข้าใจเอง" เขาเลยได้แต่ยกประโยคศักดิ์สิทธิ์นี้ออกมาใช้

"เอาอย่างนี้ละกัน ราฟ ลูกไปกินข้าวกับน้ำสเทลล่ากับพ่อด้วยเลยดีกว่า"

"ผมไม่เอาหรอก หน้าเขาชอบจับหัวผมเล่นทุกครั้งเลย"

"นั่นก็เพราะว่าหน้าเขารักลูกหรอกนะ!"

"พ่อกับคุณปู่คุณย่าก็รักผม แต่ไม่เห็นชอบขยำหัวผมเหมือนหน้าเขาเลยนี่ฮะ" ก็เขาไม่ค่อยชอบคุณน้าคนนั้น

เธียรทำหน้าที่จรรยาบรรณ เรื่องที่ลูกชายไม่ถูกกับผู้หญิงที่เขากำลังคบหาอยู่ด้วยนี่เป็นเรื่องที่น่าปวดหัวจริงๆ เขาเองไม่ใช่ว่าจะอยากหาแม่เลี้ยงให้ลูกชายในเร็ววันนี้ และตอนนี้ตัวเขาก็ยังไม่คิดจะแต่งงานด้วย เพียงแต่ว่าถ้าราฟชอบสเทลล่า เขาคงไม่ต้องเอาลูกไปฝากให้คนอื่นดูแล ทุกครั้งที่ไปออกเดท

ถ้าให้พูดกันอย่างยุติธรรม เขาไปออกเดทแทบจะนับครั้งได้เลย

เมื่อก่อนตอนที่พ่อแม่เขายังอยู่ได้หัววัน เรื่องมันง่าย

18 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

กว่านี้มาก แต่เมื่อสามเดือนที่แล้วพวกท่านมีปัญหาด้านสุขภาพ จึงเกษียณตัวเองแล้วย้ายไปอยู่ที่แคนาดา ตอนนั้นสองปู่ย่าคิดจะพาหลานรักไปด้วย แต่เขายินเกรานที่จะเลี้ยงลูกเอง พวกท่านจึงได้แต่ล้มเลิกความตั้งใจไป

"นั่นพ่อโทรไปเรียกพี่เฮเลนมาติ้มย"

เฮเลนเป็นพี่เลี้ยงที่เขาจ้างไว้ ซึ่งจะมาดูแลราฟในเวลาที่เขางานยุ่งหรือมีงานเลี้ยงรับรองลูกค้า

"ลูกจะได้ดู 'โปเกมอน' กับเขา"

"ผมไม่เอา..." เขาขอคุยกับพ่อดีกว่า "เขาขอบคุณโทรศัพท์กับแฟนตลอดเลย"

"จริงหรือ" สีหน้าของเรย์เปลี่ยนไป "ทำไมลูกไม่เคยบอกพ่อเลย"

"จริงๆ ก็ไม่ได้บ่อยมากหรอกฮะ...แค่ครั้งสองครั้งเท่านั้นเอง..." แอ้แล้ว! พี่เฮเลนสั่งไว้ว่าไม่ให้พูด

เรย์เห็นท่าทางกระสับกระส่ายของลูกชายก็พอจะรู้อะไรเลาๆ อยู่ในใจบ้างแล้ว แต่เขาไม่ซักใช้ต่อไปอีก

"คืนนี้ลูกไปเยี่ยมหน้าสเตลล่ากับพ่อก็แล้วกัน" เขาพูดเสียงอ่อนโยน "นำเขาบอกว่าชื่อของขวัญจากดิสนีย์แลนด์มาให้ลูกด้วยนะ! แล้วเราค่อยดู 'โปเกมอน' กันวันหลังก็ได้"

ราฟรู้ว่าพ่อพูดด้วยน้ำเสียงแบบนี้เมื่อโทรแสดงว่าเขาควรจะต้องเชื่อฟังได้แล้ว เขาจึงฝืนใจพยักหน้า "พอรับรอง

ว่าจะไม่เบียดใช้มัย"

"แน่นอน พ่อเคยโกหกลูกเมื่อไหร่กัน" เรื่อยี่มออกมาแล้วยกตัวลุกชายข้ามหัวไปชื้ออยู่บนคอของตัวเอง

"ไปเถอะ! เราไปกินไอติมกัน"

สองพ่อลูกเข้าไปในลิฟต์โดยทิ้งสาว ๆ ที่มองจนน้ำลายไหลยืดกันเป็นทิวแถวเอาไว้วันนอกประตู

สุดท้ายเรี่ยยังคงชื่อของใช้เด็กมากมายให้ลูกชายอยู่ดี
เขาวางถุงเล็กถุงน้อยที่อยู่ในมือลง ก่อนจะล้วงกระเป๋า
กางเกงหยิบกุญแจห้องพักออกมา

"พ่อฮะ ใครอยู่ตรงข้ามกับห้องเราหรือฮะ" ราฟจ้อง
ประตูที่เปิดสนิทบานนั้นพร้อมกับถามขึ้นอย่างใครรู้

"คนเช่าห้องของเราไง"

ในอาคารสูงสิบสองชั้นแห่งนี้ ทุกชั้นจะถูกแบ่งพื้นที่
ออกเป็นสองส่วน ในแนวแรกๆที่เห็น ประตูสองบานที่อยู่
ตรงข้ามกันไม่มีอะไรที่แตกต่างกัน ทว่าจริงๆ แล้วสิ่งที่อยู่
เบื้องหลังประตุนั้นต่างกันราวฟ้ากับดิน ห้องหนึ่งเป็นห้อง
เดี่ยวขนาดไม่ถึงสามสิบสามตารางเมตร ส่วนห้องอีกด้าน
หนึ่งมีพื้นที่ถึงหนึ่งร้อยสามสิบตารางเมตร โดยทำเป็นห้อง
ชุดที่กันเป็นห้องสามห้อง และพื้นที่ใช้สอยอีกสองส่วน

การออกแบบเช่นนี้เพื่อตอบสนองความต้องการที่

20 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

แตกต่างกันของคนทั้งสองกลุ่ม ห้องใหญ่สำหรับผู้อยู่อาศัย
ที่เป็นครอบครัวและมีรายได้ค่อนข้างสูง ส่วนห้องเล็กนั้น
สำหรับคนทำงานทั่วๆ ไปที่ยังโสดเป็นหลัก

เมื่อหนึ่งปีที่แล้ว เรย์ซื้อพื้นที่ของชั้นนี้ไว้ทั้งหมด รวม
ไปถึงห้องเล็กฝั่งตรงข้ามด้วย ห้องใหญ่กว้างพอให้พวกเขา
สองพ่อลูกอยู่กันได้สบายๆ แต่พอเขาคิดถึงห้องเล็ก
ที่ว่างอยู่ก็รู้สึกเสียดาย จึงตัดสินใจปล่อยเช่า เขาวางแผน
ไว้ว่าอีกไม่กี่ปีพอราฟโตขึ้นอีกหน่อยก็จะรวมทั้งสองห้อง
เป็นห้องเดียวกัน

"ผมรู้ว่าเป็นคนเช่าห้อง แต่ว่าเขาเป็นใครอะ ทำไม
ผมไม่เคยเห็นเขาเลย"

"เป็นคุณหน้าคนหนึ่งนะ" อันที่จริงเรย์เองก็รู้เพียงเท่านี้
ซึ่งเป็นการบอกได้อย่างชัดเจนว่าชีวิตประจำวันของคนเช่าห้อง
รายนี้ไม่ค่อยตรงกับชาวบ้านชาวช่องนัก

ห้องเล็กถูกเช่าไปครึ่งปีแล้ว แต่เขาเคยเห็นคนเช่าห้อง
แค่ครั้งเดียว จึงจำอะไรไม่ค่อยได้ เขารู้แต่เพียงว่าอีกฝ่าย
เป็นผู้หญิงตัวเตี้ยๆ ตอนนั้นโรคซาร์สกำลังระบาดหนัก เธอ
ใส่เสื้อผ้าปิดมิดชิดจนเห็นแต่ลูกตาสองข้างมาเซ็นสัญญา
เช่าเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็ไม่ได้เจอเธออีกเลย ถ้าเขาได้
เจอคนเช่าห้องคนนี้ตามท้องถนนอีกก็คงต้องจำไม่ได้แน่
เขาไม่ใช่เจ้าของห้องเช่าที่ชอบชอกแซกเรื่องส่วนตัว

Su Fei 21

และในสำนักงานสถาปนิกก็มึนงานให้เขายุ่งมากพออยู่แล้ว
ขอเพียงแค่คนเช่าห้องโอนเงินค่าเช่าเข้าบัญชีตรงตามเวลา
เขาก็ไม่สนใจเรื่องอื่นอีก อีกทั้งก่อนที่จะปล่อยเช่าห้องเล็ก
เขาได้ตกแต่งซ่อมแซมภายในใหม่ทั้งหมด อีกฝ่ายจึงไม่เคย
มาหาเขาเพราะห้องพักมีปัญหา

"ป้ายที่แขวนอยู่หน้าประตูหมายความว่าอะไรซะ"
เด็กน้อยผู้อยากรู้อยากเห็นแต่ยังอ่านหนังสือไม่คล่องถาม
ขึ้นอีก

เรย์นี่ก้มมองป้ายสองป้ายที่เขียนว่า 'คนแปลกหน้า
ห้ามเข้า' และ 'ห้องนี้หมาดู' "คุณนี่ไม่ชอบให้ใครไป
รบกวนเขาอะ" เขายกถุงใส่ของที่ซื้อมาเข้าไปในห้องพัก

"แต่คุณครูบอกว่าเราควรจะเป็นเพื่อนที่ดีกับคนข้าง
บ้าน และยังต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วย ทำไมคุณนี่
คนนี่ถึงไม่เป็นแบบนี้ล่ะซะ" ราวที่เดินตามมาข้างหลังยัง
ทำหน้าที่ไม่เข้าใจ

"คนบางคนชอบใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียว ซึ่งเราก็ควร
จะเคารพในการเลือกของเขาอะ"

บนโลกนี้มีผู้คนมากมาย ย่อมต้องมีคนแปลก
ประหลาดอยู่บ้าง แต่การอธิบายให้ลูกชายเข้าใจเรื่องพวกนี้
มันยังเร็วเกินไป เขาจึงได้แต่พยายามตอบลูกชายไปอย่าง
ง่าย ๆ

22 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

"แต่ว่ายังมีเพื่อนเยอะก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือฮะ"

"เรื่องนี้...รอไว้โตขึ้นลูกก็จะเข้าใจเอง"

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง...

คนที่นอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียงยกหลังมือปิดนาฬิกาปลุกบนหัวเตียงตกลงไปบนพื้นอย่างแรงโดยไม่คิดแม้แต่จะลืมตาขึ้น

เสียงกริ่งบาดหูกลับยังดังระรัวต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ จนแม้แต่หมอนสองใบยังกั้นเสียงรบกวนนี้เอาไว้ไม่ได้ จู่ๆ อุดรทนไม่ไหวในที่สุด เธอก็จึงคลานออกมาจากผ้าห่มอย่าง อืดอาด และตั้งท่าจะเอาเท้าไปกระแทกเจ้านาฬิกาปลุกตัวดี

หญิงสาวยังสะลึมสะลืออยู่ มองเห็นว่านาฬิกาเรือน นั้นสงบนิ่งไปเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้แล้ว

แต่เสียงลลอลลอนยังคงดังทะลุดังทะลวงเข้าไปในหัว ไม่เลิก เธอมองหาไปทั่วอย่างงุนงงาน จนพบตัวการใหญ่ ที่อยู่ใต้เตียงในที่สุด

"อยากตายหรือไง! ถึงโทรมาปลุกคนกำลังนอนแต่ เข้า!" เธอตะคอกใส่หูโทรศัพท์ระบายความโกรธที่ถูกปลุก ให้ตื่น

"คุณจูลี่คะ ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ คุณคือผู้ ไซค์ดีจากการจับรางวัลประจำปีของทางบริษัทเรา คุณจะได้

รับรางวัลเป็นแพ็กเกจทัวร์ยุโรปสิบวันแบบสุดหรูคะ" เสียงที่ดังจากปลายสายอีกข้างหนึ่งไพเราะน่าฟัง "เราจึงจัดเตรียมหนุ่มละตินเซ็กซี่ไว้หลายคนให้เป็นคู่ดวงของคุณไปรับประทานอาหารค่ำภายใต้แสงเทียนอันแสนโรแมนติกในโรงแรมระดับห้าดาวด้วยนะคะ"

"ประสาธ..." จูลีดำเบิงอย่างหัวเสีย เธอมีเพื่อนไม่มากนัก และในบรรดานั้นคนที่จะโทรศัพท์มาทวงประสาธแบบนี้ได้มีแค่คนเดียว "แนนซี่ แกว่งมากนักใช้มั้ย"

"เฮ้ย? แกรู้ได้ไงว่าเป็นฉัน"

จูลีกลอกตาขึ้น ในโลกนี้จะมีใครทำเสียงดัดจริตได้น่ากลืนได้แบบนี้อีก

"มีเรื่องอะไรถึงได้โทรมาทวงชาวบ้านแต่เช้าแบบนี้..."

"เช้าเนี่ยนะ แม่คุณ ตอนนี้น้ำมันที่แพงกว่าแล้วล่ะ!"

"ฉันเพิ่งได้นอนตอนตีสี่นี่เอง..." จูลีอ้าปากกว้างหาวยาวเหยียด

"โอ๊ยตาย! ไม่จริงมั้ง...แกเล่นกับเดวิดจนตีหกขนาดนั้นเลยหรือจ๊ะ" แนนซี่หัวเราะเสียงเจ้าเล่ห์ "เห็นรีเปล่าละ ฉันบอกแล้วว่าเดวิดเขาคือที่สุด แกน่าจะพอใจฉันถึงจะถูกนะ"

"โรคจิต!" จูลีถลึงตาใส่ตุ๊กตาเป่าลมขนาดเท่าคนจริงที่ถูกถีบตกพื้นไปตั้งนานแล้วอย่างหัวเสีย

มันเป็นของขวัญวันเกิดที่แนนซี่ให้เธอเมื่อปีที่แล้ว

24 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

แล้วยัยนั้นยังดึงต้องถึงขนาดตั้งชื่อตุ๊กตาผู้ชายว่าเดวิดตาม
อย่างนักฟุตบอลที่ชื่อเดวิด เบกแฮมนั่นด้วย

"ฉันปั้นต้นฉบับอยู่ไว้อ!"

"อย่าดูกันนักสิจ๊ะ...ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าคนชื่อโมโห
อย่างแกเนี่ย ทำไมถึงเป็นคนวาดภาพประกอบหนังสือ
นิทานเด็กไปได้ งานแบบนี้ น่าจะให้คนที่อ่อนหวานจิตใจ
ดีเป็นคนทำไม่ใช่หรือ" อย่างเช่นแนนซึ่งคนนี้เป็นต้น นำ
เสียชีวิตที่ว่าเธอวาดเป็นอยู่รูปเดียว คือต้นไม้ที่หน้าตา
เหมือนนมยืม

"..." พุท...โธ...พุท...โธ...อย่าไปถือสาคนพรรคนั้น
เด็ดขาด จู๊ลี่เตือนตัวเองอยู่ในใจ

เธอมีเพื่อนไม่มากนัก ถ้าหากเธอทนไม่ไหวจนบีบ
คอแนนซึ่งตายไปอีกคน...เอ๋? เดี่ยวก่อน...ดูเหมือนก็ไม่มี
เพื่อนคนอื่นอีกแล้วนะ...

"แนนซี่" เธอรู้สึกพึงพอใจที่ควบคุมตัวเองไว้ได้ "เข้า
เรื่องสักที แกโทรมาหาฉันทำไม"

"เดี๋ยวนะ ขอคิดแป๊บหนึ่ง..." ปลายสายอีกด้านหนึ่ง
นิ่งคิด

"แนนซี่!" และแล้วจู๊ลี่ก็ควบคุมตัวเองไว้ไม่อยู่จนได้

"ใช่แล้วๆ นึกออกแล้ว...ตอนบ่ายไปเดินซื้อของเป็น
เพื่อนฉันนะ"

"ฉันไม่มีเงิน" หลังจากจ่ายค่าเช่าห้องเดือนนี้ไปเธอก็มีเงินเหลือไม่มากนัก อีกทั้งตั้งแต่เกิดมาเธอก็ไม่เคยได้ไปเมืองนอกเลยสักครั้ง จึงอยากเก็บเงินไปเที่ยวยุโรปตามที่ใฝ่ฝันเอาไว้ แล้วเธอจะมีเงินไปเดินเล่นซื้อของพำเพ็ญไต่อย่างงเล่า

"ฉันจะซื้อ ไม่ได้ให้แกซื้อซักหน่วย"

"แล้วฉันจะไปทำไม แกเพิ่งซื้อปกระบายไปเมื่อไม่กี่วันก่อนเองไม่ใช่หรือ" เธอเดินขาแทบหัก ตอนนี้นึกขึ้นมาแล้วยังเข็ดขยาดไม่หาย

"โอ้ ตัวเองก็ เค้าจะไปนัดบอดอาทิตย์หน้านี่นา!"

"ขอทีน่า มีแต่เด็กมัธยมกับพวกนักศึกษาที่ไปนัดบอดกัน! ส่วนของแกมันก็คือการดูตัวกลายๆ นะแหละ"

"แกจะพูดยังไงก็ตามใจ" แน่นซี่เคยชินเสียแล้วกับนิสัยชอบพูดขัดคอของเพื่อนซี่ "จริงสิ แกจะไปด้วยกันมั๊ย เพื่อนที่ทำงานฉันนัดพวกวิศวกรหนุ่มๆ อนาคตไกลมาได้หลายคนเลย"

"ไม่เอา" จูลี่ตอบฉับ

"จูลู แกตั้งยี่สิบเจ็ดแล้วนะ ซีนยังไม่หาแฟนอีกล่ะก็ อีกหน่วยต้องขึ้นคานแน่"

"พวกเราเกิดปีเดียวกันนี่" จูลี่พูดเสียงเย็นชา เธอเกลียดที่สุดเวลาคนอื่นพูดถึงอายุของเธอ

26 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

"คิกๆ...ฉันดูแลผิวพรรณดีเยะ อาทิตย์ก่อนยังมีคน
นี้กว่าฉันเป็นเด็กมัธยม มาถามฉันว่าโรงเรียนกวดวิชาอยู่
ไหน!"

"..." จูลีเสียบอึ้งไปอีกครั้ง เธอไม่รู้จะพูดยังไงกับ
เพื่อนแบบนี้จริงๆ

"แกไม่ไปจริงๆ หรือ"

"ซัวร์ร้อยเปอร์เซ็นต์"

"เฮ้อ..." แนนซี่แกล้งทำเป็นถอนหายใจดังเฮือก "ช่าง
เถอะ อย่างน้อยฉันก็ถามดูแล้ว เดี่ยวจะมีคนหาว่าฉันไม่มี
น้ำใจ ลืมเพื่อนฝูง อุตส่าห์มีคนเลี้ยงข้าวเย็นฟรีๆ"

"เดี๋ยวก..." ประโยคสุดท้ายทำให้ดวงตาของจูลีเป็น
ประกายขึ้นมา "แกบอกว่าเป็นหรือ"

"ใช่ล่ะสิ แต่ในเมื่อแกไม่ยอมไป ฉันก็ไม่ฝืนใจหรอก"

"ร้านอาหารแบบไหน"

"ร้านอาหารอิตาเลียน" แนนซี่แอบยิ้มอยู่ที่ปลายสาย
อีกข้างหนึ่ง "รู้สึกจะชื่อว่าร้าน 'Napoleon Song'..."

"ใช่ร้าน 'Napoleon Song' ที่เคยแนะนำใน
นิตยสาร ที่มีพิซซ่าแป้งกรอบกับทiramisuแบบอร่อยสุดๆ
ไปเลยใช่หรือเปล่า" จูลีอดใจไม่ไหวจึงถามเพื่อความแน่ใจ
อีกครั้ง

เธอเลือกร้านที่ราคาอาหารแพงแทบกระเป๋ากิจร้านนี้มา

Su Fei 27

ตั้งนานแล้ว ถ้ามีคนเลี้ยงแล้วยังไม่ไปอีกสักก็เป็นการทรยศตัวเองซัดๆ ไม่ได้ๆ แค่นี้ก็ภาพอยู่ในหัว น้ำลายก็แทบจะไหลออกมาแล้ว

"ประมาณนั้นมั้ง...ไว้ฉันกลับมาแล้วจะบอกแกว่ารสชาติเป็นไง" โอ้ย...กลิ่นหัวเราะจนจะเป็นตะคริวที่ท้องอยู่แล้ว

"แผนซีจ๋า แผนซีที่แสนดี มีน้ำใจ..." การประจบประแจง เลี้ยแข้งเลียขาทำเมื่อไหร่ก็ไม่เคยสายเกินไป

"หือ?"

"จะไปเดินซื้อของที่ไหนหรือจ๊ะ" เพื่อของกินอร่อยๆ แล้ว กับอี่แค่ชาสองข้าง ถึงต้องเดินจนหักก็ช่างหัวมันปะไร

28 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

บทที่ 2

ชื่อ...ชื่อ...เขาสงสารตัวเองชะมัดเลย...

ราฟนั่งยองๆ อยู่นอกประตูบ้าน เขายังคิดก็ยังไม่รู้ลึก
ว่าตัวเองเป็นเด็กที่น่าสงสารคนหนึ่ง

วันนี้แจ็กก็ล้อเรื่องที่เขาผมหยิกอีกแล้ว แคมยัง
บอกว่าเขาตาโตเหมือนเด็กผู้หญิง เขาโมโหมากเลยผลัก
เพื่อนไปที่หนึ่ง แต่นึกไม่ถึงว่าแจ็กก็ใจร้ายกว่า ผลักเขา
ที่เดียวจนหกหล้ม ตัวกระแทกพื้นเจ็บไปหมดเลย!

โชคดีที่ไม่เป็นแผลถลอก ไม่งั้นพ่อต้องถามไม่เลิกแน่
จากนั้นไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น คุณครูบอกว่าวันนี้ให้เลิก
เรียนเร็วกว่าปกติ แล้วให้ลุงคนขับรถส่งพวกเขากลับบ้าน

ตอนแรกเขาดีใจสุดๆ แต่พอเมื่อรู้ว่าคุณแจ็กแสร้ง
ที่ห้อยอยู่บนคอหายไป และกว่าพ่อจะกลับมาบ้านก็อีกตั้ง

สองชั่วโมง ตอนนี่เขาเลยเข้าบ้านไม่ได้แล้ว...

ตอนนี่...ตอนนี่...เขายังปวดศีรษะมากด้วย...

ราฟจ้องประตูบานที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างตัดสินใจ
แน่นๆ แม่พ่อจะบอกว่าห้ามพูดกับคนแปลกหน้า แต่
คุณน้ำคนนั้นเป็นคนเช่าห้องของพ่อ จึงไม่น่าจะเป็นคนร้าย
มีหน้าซ้ำถ้าเขายังไม่ได้เข้าห้องน้ำอีกล่ะก็ ต้องฉี่รดกางเกง
เปียกแฉะแน่

เขารวบรวมความกล้าแล้วลุกขึ้นยืน กริ่งประตูอยู่สูง
เกินไป เขาจึงต้องเคาะประตูแรงๆ ไปหลายที

จูลี่เกาหัว แปลกจัง...เธอเพิ่งวางหูไปเมื่อห้านาทีก่อน
เอง พืชชำร้านี่ส่งของได้ไวขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

หญิงสาวเปิดประตูออก มองซ้ายที่ มองขวาที่ แต่
ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เธอคงนอนจนเบลอลไปแล้วแน่ หน้า
ประตูมีกริ่งเห็นอยู่ทันทู๋ ต่อให้เด็กส่งพืชชำซื้อบื้อขนาด
ไหนก็น่าจะมองเห็น

เธอปิดประตูเสียงดังปัง

เสียง 'ปังๆๆ' ดังขึ้นอีกครั้งในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา
หนนี้เธอได้ยืนยันชัดเจนเลยว่ามีคนเคาะประตูอยู่จริงๆ

เธอแง้มประตูเปิดเป็นช่องเล็กๆ อย่างระแວดระวัง
ดวงตาขนาดไม่โตนักมองกวาดออกไปข้างนอก ยังไม่เห็น
ใครสักคนเหมือนเดิม แต่ขณะที่เธอกำลังจะปิดประตูนั้น

30 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

เองก็ได้ยินเสียงของเด็กเสียงหนึ่งดังขึ้น

"คุณน้าคะ..."

เอ๊ะ? จู๊ตี่ค่อยๆ มองลงเบื้องล่างตามที่มาของเสียง จึงมองเห็นร่างเล็กๆ ซึ่งเป็นผู้เคาะประตูในที่สุด

"เธอเป็นใคร" เธอย่นหัวคิ้ว

"ผมชื่อราฟสะ ผมอยู่ห้องฝั่งตรงข้าม พ่อบอกว่าห้องที่คุณอยู่เป็นของเรา"

"อ้อ" ที่แท้เจ้าของห้องเช่ามีลูกชายด้วย "ฉันจ่ายค่าเช่าเดือนนี้ไปแล้ว"

"เอ?" หน้าเขาพูดถึงอะไรอยู่ ราฟมองคุณน้าแปลกๆ ที่ยังใส่ชุดนอนคนนี้อย่างงุนงง

เธอก้มหัวลงมองเด็กแปลกหน้าคนนี้แล้วชักจะรำคาญขึ้นมาหน่อยๆ "เธอจะเอาอะไรกันแน่"

"คุณ...คุณน้าคะ" เด็กน้อยไขว้ขาหนีบไว้พยายามกลั้นฉี่ "ผมทำบุญแก้บ้านหาย พ่อผมก็ยังไม่กลับมา ผม...ผมอยากเข้าห้องน้าคะ..."

จู๊ตี่มองดวงหน้าเล็กๆ ที่แดงก่ำนั้นโดยไม่คิดขยับตัว คิ้วขมวดเข้าหากันมากขึ้น เธอไม่ชอบเด็กมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ถ้าปล่อยให้เขาทำเรี่ยราดอยู่ตรงนี้ วันหลังเธอไม่ต้องดมกลิ่นฉี่ทุกครั้งที่ได้เดินเข้าออกหรือไง...เธอใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่ ขณะที่หน้าของราฟแดงก่ำยิ่งขึ้นอีก

"เรียกฉันว่าพี่สาวสิ"

"อะ...อะไรนะฮะ" เขาใกล้จะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว
คุณน้าคนนี้พูดเรื่องอะไรอยู่เนี่ย

"เรียกฉันว่าพี่สาว ไม่งั้นไม่ให้เธอใช้ห้องน้านะ"

"พี่...พี่สาว" ราฟเรียกออกมาเสียงระโหย เขาจะกลับ
ไม่ไหวแล้วจริงๆ

คราวนี้จูลี่ยอมเปิดประตูออก ราฟถลาเข้าไปทันที

อา...สบายจัง...ราฟปลดทุกข์เสร็จแล้ว ใช้สบู่ล้างมือจน
สะอาด จากนั้นตั้งท่าจะไปพูดขอบคุณคุณน้าจอมเพี้ยน

"ขอบคุณฮะคุณน้า" พ่อสอนไว้ว่าคนเราต้องมีมารยาท

"เรียกพี่สาวสิ" จูลีกำลังลงสีต้นฉบับอยู่บนโต๊ะทำงาน
ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา

"อ้อ..." ในหัวของเด็กน้อยไม่เข้าใจเลย ผู้หญิงคนนี้เป็น
หน้าเขาได้เลยชัดๆ แต่เขาก็ยอมพูดออกมาอย่างว่าง่าย
"ขอบคุณฮะพี่สาว"

"อ้อ" หญิงสาวเพ่งมองภาพวาดบนโต๊ะอย่างละเอียด
เพราะรู้สึกตงิดๆ ว่ามีบางจุดไม่ค่อยปกติ

ผ่านไปหลายนาที

"อา...พี่สาวฮะ..." ราฟยืนเคอะต่ออยู่ตรงนั้น เขาไม่รู้
จริงๆ ว่าควรทำยังไงต่อไป

32 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

"เอ๊ะ? ทำไมเธอยังอยู่ที่นี่อีก" จูลี่เบนสายตามาที่เขาจนได้ เธอทำสีหน้าเหมือนลืมนี่ไปตั้งนานแล้วว่ายังมีเด็กคนนี้อยู่อีกหนึ่งคน

"..."

"เข้าห้องน้ำเสร็จแล้วไม่ใช่หรือ ประตุไม่ได้อีก เธอออกไปเองได้เลย"

"พ่อผมยังไม่กลับมา..." เด็กน้อยทำหน้าที่วงวนแบบที่คนปกติทั่วไปเห็นแล้วเป็นต้องใจอ่อนยวบ

"เธอบอกเรื่องนี้กับฉันทำไม"

"..." เขาบ่ปาก ทำไมคุณน้าคนนี่ถึงไม่เห็นใจคนอื่นเลยสักนิด "ผมขอรอพ่ออยู่ที่นี้ได้มั้ยอะ"

จูลี่กวาดสายตามองเด็กผู้ชายคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า ใบหน้ากลมป้อม ตาโตสีดำเป็นประกาย ประอบกับผมที่หยักศกแบบนั้น ดูไปก็เหมือนดาราเด็กในโฆษณาเสื้อผ้าเด็ก...แต่จะว่าไปเจ้าพวกเด็กจอมแสบประมาทหน้าตาดีนิสัยแย่นี้เธอก็เคยเจอมาแล้ว...

"ผมจะไม่ตื้อไม่ชนเลยอะ" ราฟรีบให้สัญญาเมื่อเห็นคุณน้าจอมเพี้ยนยังทำหน้าที่ดูอยู่หน่อยๆ

"พ่อเธอจะกลับมาเมื่อไหร่" เธอเอ่ยขึ้นช้าๆ ในที่สุด

"ห้าโมงครึ่งอะ"

อีกเกือบสองชั่วโมง จูลี่มองเด็กชายอย่างพินิจพิเคราะห์

อีกครูหนึ่ง

"เธอจะไม่ทำเสียงหนวกหู ไม่ใช่จ๊วบของของฉันใช่ไหม"
เธอมองเขาอย่างไม่ไว้วางใจ

เด็กชายรีบส่ายหน้าทันที

"เธอชื่อแอรี่เปล่า" เด็กที่หน้ามูกำตาไหลนำขยะเขยง
ที่สุด

"ผมเปล่านะ ไม่ใช่เด็กผู้หญิงซักหน่อย" เขาทำหน้าที่
เหมือนถูกสปรมาทอย่างแรง

เธอค้อนเขาจวบ "ก็ได้ ยกหนังสือบนโซฟาฉันไปวาง
ไว้บนพื้น แล้วนั่งอยู่ตรงนั้นก็ได้อ้อ ถ้าเธอยกไม่ไหวก็นั่งบน
พรมละกัน"

ราฟมองไปที่กองหนังสือแล้วตัดสินใจนั่งบนพื้น ถึง
คุณน้ำหนักนี้จะดูน่ากลัวอยู่บ้าง แต่ยังไงก็ดีกว่านั่งยองๆ อยู่
หน้าบ้านเหมือนเด็กถูกทิ้ง

"โห! นิทานทั้งนั้นเลย" เขาร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น แต่
ต้องรีบหุบปากทันทีเมื่อเห็นสายตาเข้มงวดของจูลี่

"คุณ..." เขายังปากไว้ได้ทัน "พี่สาว ผมขออ่านนิทาน
ได้มั้ยอะ"

"ตามใจ อย่าทำเสียงดังหนวกหูก็พอ"

ขณะนั้นเอง เสียงกริ่งประตูดังขึ้น จูลี่เหมือนเปลี่ยน
ไปเป็นคนละคน เธอกระโดดขึ้นจากเก้าอี้อย่างดีใจพร้อม

34 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

กับคว่าเงินที่เตรียมไว้ไปด้วย

เย้! ในที่สุดพิชซ่าก็มาแล้ว!

เธอจ่ายเงิน ปิดประตูอย่างว่องไว จากนั้นประคอง
กล่องสี่เหลี่ยมแบนๆ ไขว่อย่างเทิดทูนบูชา แล้วยังทำท่า
สูดกลิ่นอย่างตะกละตะกลาม...ซีส แซมกับเห็ด...รสชาติ
ของสวรรค์ดีๆ นี่เอง...

หญิงสาวหยิบโค้กในตู้เย็นใบเล็กออกมาหนึ่งกระป๋อง
แล้วใช้ชาเคลียร์ที่บนพื้นให้ว่าง ก่อนจะนั่งลงรับประทาน
อาหารมื้อน้อยอย่างมีความสุขโดยลืมไปเสียสนิทเลยว่าตัวเอง
ยังมีแขกตัวน้อยอีกคนหนึ่งคน

ในขณะที่เธอจัดการกับพิชซ่าชิ้นแรกใกล้จะหมดจึง
รับรู้ถึงสายตาที่ส่งมาอย่างแรงกล้า พอเธอเงยหัวขึ้นก็ปะทะ
เข้ากับดวงตากกลมโตที่หิวโหย ราวกำลังจ้องอยู่อย่างตาไม่
กะพริบ พานให้เธอกลิ่นอาหารที่อยู่ในปากลงคอได้ไม่ค่อย
สะดวกขึ้นมาในทันใด

"จะกินมัย" เธอเอ่ยปากชวนอย่างเสียไม่ได้ แม้จะรู้สึก
เสียดายมากแค่ไหนก็ตาม

"ขอบคุณสะพี่สาว" ราวยิ้มปากกว้างจนเห็นฟันที่ยัง
ขึ้นไม่ครบ เขาขยับเข้าไปหาของกินแล้วคว่ำหมับโดยไม่รอ
ให้ชวนซ้ำสอง

"หิวขนาดนั้นเลยหรือ" จู๋มองเจ้าเปี้ยกที่กินอย่าง

คือกติใจเสียยิ่งกว่าตัวเองแล้วอดรู้สึกแย้มไม่ได้

"ผมชอบกินพิซซ่าซะ" เขาพูดเสียงอู้อี้ "แต่พ่อไม่ค่อยยอมให้ผมกิน"

"ชี้เห็นยวขนาดนั้นเลย?" เสื้อผ้าที่เจ้าเปี้ยกใส่อยู่ดูแล้วน่าจะแพงกว่าเสื้อทุกตัวในตู้เสื้อผ้าของเธออีก นี่ก็ไม่ถึงว่าแค่พิซซ่าถูกๆ พ่อของเขายังไม่ยอมซื้อให้

ราฟส่ายหัว "พ่อบอกว่าพวกพิซซ่า แฮมเบอร์เกอร์ แล้วก็มันฝรั่งทอดไม่ดีต่อเด็กๆ ผมควรจะกินอาหารที่มีประโยชน์หน่อยจะได้โต"

เจ้าระเบียบ! จู๊ลี่ลอกตาขึ้น ก่อนจะหยิบเค้กขึ้นมา "เจ้าเปี้ยก" จู๊ๆ เธอก็ขึ้นมาได้ "แม่เธอล่ะ"

"ผมไม่ได้ซื้อเจ้าเปี้ยกนะ ผมซื้อราฟ พ่อชอบเรียกผมว่าราฟ"

"เอาน่าๆ!" จะราฟหรือแรฟอะไรก็ช่าง "แม่เธอไปไหนแล้ว"

"แม่ผมขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว"

จู๊ลี่ล้าล้าจนแทบพันคิ้วออกมาทางจมูก เธอใช้กระดาษทิชชูเช็ดปาก กำลังคิดจะถามว่าใครเป็นคนพูดเรื่องปัญหาอ่อนแบบนี้กับเขา แต่ราฟกลับพูดขึ้นมาเอง

"จริงๆ ผมรู้ตั้งนานแล้วว่าแม่ป่วยตายไปตั้งแต่ตอนผมยังเล็กมาก พ่อไม่อยากให้ผมเสียใจ เลยบอกว่าแม่ขึ้น

36 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

ไปอยู่บนสวรรค์กับนางฟ้า" เขายกไหล่

"อ้อ" คุณพ่อผู้ยิ่งใหญ่ นั่นอีกแล้ว เธอหยิบพิซซ่าชิ้น
มาอีกหนึ่งชิ้น เพราะถ้าชิ้นไม่รีบกิน มีหวังอาหารกลางวัน
บวกอาหารเย็นของเธอต้องลงไปอยู่ในกระเพาะเจ้าเปี้ยก
นี่แน่ๆ

"เธอมองอะไร" หญิงสาวสังเกตเห็นดวงตาดำลึบลูกคู่
จ้องเธออีกแล้ว

"แปลกจังเลยอะ...ทุกครั้งที่พวกน้ำๆ ได้ยินว่าผมไม่มี
แม่ที่ไรชอบมาลูบหัว หยิกแก้มผมทุกที ทำท่าเหมือนผม
น่าสงสารมาก ทำไมพี่ไม่เป็นแบบนี้ล่ะอะ" เขาถามออก
มาตรงๆ

"ไม่เห็นแปลกเลย! จะบอกให้นะ พ่อแม่ฉันรดว่า
ตายตั้งแต่ตอนฉันเรียนอยู่ ป.1 ฉันก็ยังอยู่ของฉันมาได้
เป็นอย่างดีใช่ไหมล่ะ" เธอคิดไม่ค่อยเหมือนคนอื่นนัก "อย่าง
น้อยเธอยังมีพ่อที่รักเธอมากไม่ใช่หรือ"

เขาเอียงหัวใช้ความคิด และยกนิ้วที่มันแผลิบขึ้นมานับ
"ยังมีคุณปู่ คุณย่า แล้วก็เพื่อนสนิทของพ่ออีกสองคน
พวกเขาเป็นพ่อบุญธรรมของผมอะ"

"ก็นั่นไงล่ะ มีคนรักเธอมากขนาดนี้แล้ว ไม่เห็นจะ
น่าสงสารตรงไหนเลย"

"จริงด้วย!" เด็กน้อยมองเธออย่างจริงจัง "แล้วพี่ล่ะ

มีคนรักพี่มั๊ย"

เธอถูกถามจนอึ้งไป แต่ก็รีบพูดทันทีว่า "ฉันโตะแล้ว
ไม่ต้องให้ใครมารัก"

หลังจากพ่อแม่เสียชีวิต เธอถูกฝากไว้ที่บ้านของอา
และอาสะใภ้ แต่พวกเขาไม่รักที่ต้องเลี้ยงดูอยู่แล้วถึงสาม
คน จึงทุมเทเวลาและความเอาใจใส่ให้เธอได้ไม่มากนัก
หลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เธอก็ย้ายมาอยู่ข้างนอก
และเริ่มตั้งต้นทำงานไปเรียนไป เธอดูแลตัวเองมาตลอดเวลา
หลายปี นานวันเข้าจึงเคยชินกับการอยู่ตัวคนเดียว

เธอไม่ต้องการความรักความเอาใจใส่จากใครทั้งนั้น
"แบบนี้เอง..." เขาพยักหน้าอย่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจ

บ้าง

จู๋ที่กำลังทะเลพิชซ่าชิ้นสุดท้ายอยู่บนหัวคิวขึ้นมา
จับปล้น สมองเธอต้องผิตปกติไปแล้วแน่ๆ ถึงได้พูดจา
เรื่อยเปื่อยกับเด็กอนุบาลคนหนึ่งอยู่ได้

"กินเสร็จแล้วก็ไปนั่งเงียบๆ ฉันยังมีงานต้องทำอีก"

เธอพูดอย่างหงุดหงิด

"พี่สาว..."

"มีอะไรอีก" ว่าแล้ว พวกเด็กเล็กๆ นี้เจ้าปัญญาทั้งนั้น

"ผมอยากโทรศัพท์ไปบอกพ่อว่าผมอยู่ที่นี้ ไม่งั้น
เดี๋ยวพ่อกลับมาแล้วไม่เจอผมจะเป็นห่วง"

38 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

"มือถือใช้มั้ย"

"ฮะ"

"ไม่ได้" ล้อเล่นน่า ปกติตัวเธอยังเสียดายเงินจนไม่ค่อยยอมใช้โทรศัพท์เลย เรื่องอะไรจะให้โทรเข้ามือถือที่ค่าโทรแพงระยับ "ฉันจะติดกระดาษโน้ตไว้ให้ที่บ้าน เธอ ตอนพอเธอกลับมาก็รู้เองแหละว่าเธออยู่ที่นี้"

'ลูกคุณอยู่กับฉัน จูลี่'

เธอยังข้อความลายมือห่วยๆ เขียนด้วยสีเทียนที่อยู่ในมืออีกครั้ง

เขาเห็นกระดาษโน้ตแผ่นนี้ติดอยู่ที่หน้าประตูบ้าน ตอนแรกที่เห็น ใจเขาหล่นไปที่ตาตุ่มเลยทีเดียวเพราะคิดว่าลูกชายสุดที่รักถูกลักพาตัวไปแล้ว ขณะที่ชายหนุ่มกำลังคิดอยู่ว่าจะไปแจ้งความหรือไม่ เขาก็นึกขึ้นมาได้ ฉับพลันว่าชื่อคนที่ฝากข้อความนี้ไว้เป็นใคร จึงระบายลมหายใจอย่างโล่งอกขึ้นเล็กน้อย

เขาจับต้นชนปลายไม่ถูกขณะที่กดเครื่องประตูฝั่งตรงข้ามผ่านไปไม่กี่วินาที ประตูก็แง้มเปิดออก

"คุณเป็นใคร" จูลี่เงยหน้ากวาดตามองผู้ชายสูงใหญ่ตรงหน้า ผมสั้นหยักศกเล็กน้อย โครงหน้าคมสันเหมือนลูกครึ่ง ดวงตาดำสนิทเหมือนถ่าน...

หน้าตาแบบนี้ดูคุ้นตาอยู่บ้าง แต่เธอกลับนึกไม่
ออกว่าเคยเห็นคนคนหนึ่งที่ไหนมาก่อน แต่ช่างปะไร คนที่
มาหาตอนเธอกำลังปั่นต้นฉบับอยู่นั้นมีแค่ประเภทเดียวคือ
พวกที่อยากเจีบตัว

เธียต้องยอมรับว่าตอนที่ผู้หญิงคนนี้โผล่หัวออกมา
ทำให้เขาตกใจจนสะดุ้งโหยง ผมสั้นของเธอชี้ได้ชี้แต่ ใบหน้า
จิตสณิทที่ไม่ได้แต่งหน้าเลยมีอะไรบางอย่างคล้ายๆ สีโลหะ
ติดอยู่ ส่วนดวงตาไร้ความรู้สึกที่หริ่งครึ่งหนึ่งทำให้
ดูเหมือนว่าเธอยังไม่ตื่นนอนดี

หน้าตาทำทางแบบนี้ทำให้เขานึกไปถึงเจ้าแมวมาร์ฟิลด์
ที่อยู่ในการ์ตูนทีวีเลย

"คุณจูลี่ไซม์ย์ครับ" เรย์กอลบเกลื่อนอาการตกใจอย่าง
รวดเร็ว "ผมเรย์ เป็นเจ้าของห้องเช่าของคุณ เราเคยเจอ
กันแล้วครึ่งหนึ่ง" ตอนนั้นเขาถึงได้รู้ว่าคนเช่าห้องของเขาเป็น
ผู้หญิงหน้าตาธรรมดาที่ไม่สนใจการแต่งเนื้อแต่งตัวเลย

"ฉันจ่ายค่าเช่าห้องเดือนนี้ไปแล้ว" ที่แท้คนที่ชูตรีด
รายได้ครึ่งหนึ่งของเธอไปทุกเดือนหน้าตาเป็นแบบนี้เอง
ฮึ! คนหน้าเนื้อใจเสื่อ!

ชายหนุ่มขมวดคิ้วตักหนาเข้าหากันเล็กน้อย เขา
ดูเหมือนพวกตามมาทวงหนี้ถึงบ้านขนาดนั้นเลยหรือ

"คุณจูลี่ครับ ผมมารับลูกชายผมต่างหาก"

40 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

"ลูกชายคุณ?" แปลกคน ลูกชายเขาเกี่ยวอะไรกับเธอ
ทำไมต้องมาหาลูกชายตัวเองที่ห้องเธอด้วย

"คุณเป็นคนติดกระดาษแผ่นนี้ใช่ไหม" เรย์สะกด
อารมณ์เอาไว้ แล้วหยิบกระดาษโน้ตในมือยื่นไปตรงหน้าเธอ

เธอจ้องกระดาษโน้ตอย่างเลื่อนลอย หลังจากนั้นไม่กี่วินาทีจึงทำหน้าถึงบางอ้อ เรย์คาดไม่ถึงว่านอกจากเธอ
จะไม่เชิญเขาเข้าบ้านแล้ว ยังยืนปักหลักอยู่ที่เดิม ไม่อ้า
ประตูเปิดให้กว้างขึ้นแม้แต่นิ้วเดียว

"เจ้าเบ๊ยก!" เธอแค่นหันหน้าไปเรียกเสียงดัง "พ่อเธอ
มาหาแล้ว!"

"ฮะ! รอแป๊บหนึ่ง!" เสียงเด็กที่ตั้งมาจากในห้องทำให้
เรย์วางใจได้สักที

"ขอบคุณนะครับคุณจูลี หวังว่าเขาคงไม่ได้รบกวน
คุณเกินไป"

เธอขี้เกียจจะพูดตอบกลับตามมารยาท เลยแค่ยกคิ้ว
ให้ ผู้ชายที่ยิ้มแฉ่งแบบนี้เธอเห็นที่ไรรู้สึกขัดหูขัดตาทุกที
เสแสร้งซะมิด

"ทำไมเราฟถึงมาอยู่ที่ห้องคุณได้ล่ะครับ" เรย์ถาม
อย่างใจเย็น ถึงอีกฝ่ายจะเป็นผู้หญิงพิลึกพิลั่น แต่เขาถูก
สอนมาให้รักษามารยาทที่ดีเอาไว้

"เขาทำบุญเจ้านาย" จูลีปล่อยมือจากลูกบิดประตู

แล้วยึดตัวตรง ประตูดึงเปิดอ้าออกเองอีกเล็กน้อย แต่เธอยังไม่มีที่ท่าว่าจะเชิญเขาเข้าไป

"แต่ปกติเขาเลิกเรียนเวลานี้ตลอด ทำไมวันนี้ถึงกลับมาเร็วแบบนี้" เธอพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่สนใจกางเกงนอนย้วยอยู่ล้นลายการ์ตูนที่เธอใส่อยู่

เธอเอามือกอดอกไว้ ปรายตามองเขาแปลกๆ "เรื่องนี้ก็ถามลูกชายคุณเองสิ ฉันจะไปรู้ได้ไง!" เธอส่งเสียงเรียกเข้าไปในห้องอีกทันที "เจ้าเปี้ยก เร็วหน่อยสิ! ฉันงานยุ่งมากนะ!" ท่าที่โล้แกงโจ่งแจ้งชัดเจนไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

"รู้แล้วล่ะ! รู้แล้วล่ะ!" ราฟตอบ

รอยยิ้มบนใบหน้าเธอยืดลงเล็กน้อย พร้อมกับรู้สึกว่าคุณสุขุมเยือกเย็นที่เขามีมาตลอดสามสิบสองปีกำลังถูกทดสอบอยู่ ผู้หญิงหยาบคายคนนี้มีความสามารถทำให้ฤๅษียังตะตะแตกได้

เขารู้สึกจะนึกเสียใจที่ตอนแรกสะเพร่าไม่ตรวจสอบประวัติให้ดีก็ปล่อยให้คนที่มาถึงเป็นคนแรกเข้าห้องไปเลย ตอนนี้พออยากจะเอาห้องคืนคงต้องรอให้ครบสัญญาเช่าหนึ่งปีก่อน

"จริงสิ" จู๊ลี่นึกเรื่องที่สำคัญอย่างมากขึ้นมาได้ในฉับพลัน "คุณติดเงินฉันหนึ่งร้อยห้าสิบลีเรียญ"

"เอ๊ะ?" หลังจากที่เซ็นสัญญาเช่ากันไปเมื่อครึ่งปีที่แล้ว

42 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

เขาจำไม่ได้ว่าเคยไปมาหาสู่กับผู้หญิงคนนี้ด้วย

"เจ้าเบ๊ยกของคุณกินพิซซ่าของฉันไปครึ่งหนึ่ง" เธอเห็นเขาทำหน้าไม่เข้าใจ ก็เลยอธิบายให้ฟังอย่างอดทน "พิซซ่าถาดใหญ่ว่าสามร้อย ครั้งหนึ่งก็ร้อยห้าสิบ ส่วนค่าโค้กไม่คิดก็ได้"

คราวนี้เรย์หน้าเครียดขึ้นมาจริงๆ แล้ว

"คุณให้ราฟดื่มโค้ก?" ผู้หญิงอะไรไม่มีหัวคิด ปล่อยให้เด็กอายุห้าขวบดื่มโค้กได้ยังไง! เธอไม่รู้หรือว่าในโค้กมีกาเฟอีนมากแค่ไหน

"เขาดื่มไปทั้งกระป๋องเลย" เฮ้อ! เงินยี่สิบเหรียญถูกเจ้าเบ๊ยกกลืนลงท้องไปซะอย่างนั้น...

เขาล้วงกระเป๋าสตางค์ออกมาโดยไม่ตอบโต้สักคำ จากนั้นเอาเงินให้เธอสองร้อยเหรียญ "ไม่ต้องทอน!" เขาพูดเสียงลoder ไร้นอกมา

"นี่คุณพูดเองนะ" เธอรับเงินมาแล้วยัดใส่กระเป๋าอย่างไม่เกรงใจ

คนสมองปกติที่ไหนจะปฏิเสธเงินที่ได้ฟรีๆ

"พ่อฮะ!" ร่างน้อยๆ วิ่งถลาออกมา ในมือยังถือหนังสือนิทานไว้เล่มหนึ่ง

"เด็กดี" เรย์สลัดความโกรธทิ้งไป แล้วอุ้มลูกชายขึ้นมาหอมแก้มด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ทำไมวันนี้ลูกถึงกลับบ้าน

เร็วแบบนี้

ภาพความอบอุ่นของครอบครัวทำให้จูลี่รู้สึกบาดหู
บาดตาขึ้นมาอย่างจัง

ผู้ชายคนนี่เปลี่ยนสีหน้าได้เร็วจริงๆ เมื่อกี่ยังทำท่า
เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่เลย พอเห็นลูกชายเท่านั้นก็เปลี่ยน
เป็นพ่อที่แสนดีได้ทันที น่าคลื่นไส้!

"ไม่รู้ลิสะ คุณครูปล่อยให้พวกเรากลับบ้านหมดเลย"
ราฟหันไปหาจูลี่ "พี่สาว ผมขอยืมหนังสือเล่มนี้ได้มั๊ยฮะ"

"ตามใจ อย่าทำเสียก็แล้วกัน"

"เรียกคุณน้าลิ ราฟ..." แม่น้ำเสียงที่ไม่ค่อยเป็นมิตร
ของหญิงสาวทำให้เรย์รู้สึกกับเธอแย่งง แต่การสอมนมารยาท
ให้ลูกชายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"ผมเรียกแล้ว แต่พี่สาวไม่ชอบฮะ" เด็กชายพูดออกมา
มาซี้อๆ

พี่สาว? เรย์มองคนเช่าห้องอย่างข็งใจ ผู้หญิงคนนี้
อย่างต่ำน่าจะมีสิบกกว่าแล้ว ยังจะให้เด็กเรียกว่าพี่สาวอีก
แปลกคนจริงๆ...

จูลี่หันไปทางเขาแล้วทำหน้าที่เป็นเชิงบอกว่า 'เรื่องของ
ฉัน' ชายหนุ่มระดับความโกรธที่ฟุ้งขึ้นมาอีกครั้งไว้

"ราฟ ถ้าลูกชอบหนังสือเล่มนี้ละก็ พ่อจะพาไปซื้อเอง"
ก่อนที่ผู้หญิงคนนี้จะย้ายออกไป ไม่ต้องมีโอกาสไปมา

44 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

หาสู้กันเลยจะเป็นการดีที่สุด

"เล่มนั้นข้างนอกไม่มีขายหรอก" จูลี่พูดเสียงเรียบ แต่แอบสะใจอยู่ลึๆ

มีเงินแล้วเจ๊งหนักหรือไง...เล่มนั้นเป็นเล่มทดลองพิมพ์ที่สำนักพิมพ์ให้เธอมา หนังสือเล่มนี้ยังไม่ได้ตีพิมพ์อย่างเป็นทางการ ฉะนั้นต่อให้มีเงินมากแค่ไหนก็หาซื้อไม่ได้

"พอสะ รูปภาพในหนังสือนิทานเล่มนี้พี่หมูน้อย* เป็นคนวาดเองทั้งหมดเลยนะฮะ!" ราฟพูดอย่างตื่นเต้น

เขามารู้ทีหลังว่าพี่สาวจอมเพี้ยนคนนั้นชื่อว่า 'หมูน้อย' นำส่งสารจัง ถ้าพ่อตั้งชื่อให้เขาแบบนี้ เวลาไปโรงเรียนถึงไม่โดนคนอื่นหัวเราะจนฟันหัก ตัวเขาเองก็คงรู้ลึกกายแทบมุดดินหนีอยู่ดี

แม้เรย์จะผ่านประสบการณ์ชีวิตมามากมายก็ยังคงอดประหลาดใจในคำพูดของลูกชายไม่ได้ ในความคิดของเขาคคนที่วาดภาพประกอบนิทานหรือหนังสือเด็กจะต้องเป็นคนที่มีจิตใจดีและมีความอดทน คิดไม่ถึงว่าผู้หญิงที่ไม่เหมือนคนปกติทั่วไปเลยคนนี้จะทำอาชีพนี้

เขาอดชายตามองหญิงสาวไม่ได้ ส่วนเธอก็ค้อนเขากลับอย่างไม่ยอมนแพ้

"อย่างนั้นหรือ..." สีหน้าชื่นชมของลูกชายทำให้เขา

* คำว่า 'จู' ในภาษาจีนมีเสียงพ้องกับคำที่มีความหมายว่า 'หมูน้อย'

ต้องกล้ากลืนความไม่พอใจเอาไว้ "แล้วลูกขอบคุณ 'คุณหน้า'
จูลี่หรือยัง" เขาจงใจเน้นสองพยางค์นั้นเป็นพิเศษ

"พี่สาวต่างหากอะ" ราฟแก้คำพูดให้พ่อแล้วหันไปทาง
จูลี่ ใบหน้ากลมบื้อมียิ้มจนหน้าบาน "ขอบคุณอะพี่สาว"
"ไม่ต้องเกรงใจ..." ลิ่นเสียงตอบที่มาพร้อมกับเสียงดัง
ปังใหญ่ เธอบิดประตูไปเรียบร้อยแล้ว

เธย่จ้องบานประตูที่เกือบชนโดนจมูกเขาหัก ป้าย
'ห้องนี้หมาดู' ที่แขวนไว้บนประตูผ่านเข้ามาในสายตาเขา
อีกครั้ง ตัวอักษรขนาดใหญ่สีคำพล้นบอกความหมายใน
ตัวมันเองได้อย่างไม่ผิดเพี้ยนเลย

เขาแอบแตกตันอยู่ในใจแบบที่ไม่ได้เป็นบ่อยนักว่า
ในห้องนี้มีหมาบ้าที่ชอบกัดคนอยู่ตัวหนึ่งจริงๆ

ในแวดวงคนรู้จักของเขา ผู้หญิงทุกคนล้วนแต่เป็น
คนมีความรู้ กิริยามารยาทงดงาม นิสัยอ่อนโยนมีเมตตา
เขาไม่เคยพบเคยเห็นผู้หญิงหยาบคาย ไม่ได้รับการอบรม
สั่งสอนแบบนี้มาก่อนเลยจริงๆ เขาไม่รู้ว่าควรจะประหลาดใจ
หรือโกรธดี

"ราฟ คนเราจะต้องมีมารยาทนะ ห้ามทำตัวเหมือน
คุณหน้าคนนั้นเด็ดขาด รู้มั๊ย" เขาหมุนตัวพลางล้วงกุญแจ
บ้านออกมา และไม่ลืมสอนลูกชายไปด้วย

"เจ้าเบ๊ยก!" จู๋ๆ ประตูข้างหลังสองพ่อลูกก็เปิดออก

46 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

อีก "กระเป่าเธอ..." จู๋ถือเบ้หลังใบเล็กๆ ไว้ในมือ เธอพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ตัวแข็งนั่งอยู่กับที่เหมือนถูกฟ้าผ่ากะทันหัน

นั่นมัน...นั่นมัน...

แยแล้ว! แยแล้ว! เธอเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นเข้าไปแล้ว!

เรย์หันกลับมา ชมวดคิ้วมองสีหน้าของหญิงสาวที่เปลี่ยนไป เขายิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกถึงความพิลึกพิลั่นของผู้หญิงคนนี้ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเขาต้องคอยระวังเพิ่มขึ้นเสียแล้ว ราวจะได้ไม่เห็นตัวอย่างที่ไม่ดี

"อะ! ผมลืมเป้าไว้!" ราวยื่นมือน้อยๆ จากวงแขนของพ่อ

จู๋บังคับตัวเองให้หลับตาลง ก่อนจะรีบส่งเป้าใบเล็กคืนให้เด็กชาย จากนั้นพรวดพราดกลับเข้าห้องของตัวเอง ไปราวกับลมพายุ แล้วเหวี่ยงประตูปิดอีกครั้ง

"ยัยตัวประหลาด..." เรย์เข้าไปในห้อง เขาเห็นลูกชายอยู่ด้วยจึงได้แต่ทำปากขมุบขมิบตาออกมาไม่ให้มีเสียง

จู๋กำลังยืนพิงหลังบานประตูอีกฝากหนึ่งของทางเดิน อยู่อย่างอ่อนแรง

สวรรค์...เธอไม่ใช่พวกบ้าผู้ชายนะ ไม่ใช่จริงๆ เรื่องโง่ๆ ประเภทเห็นกล่อมเป็นมัดแล้วน้ำลายไหล

ยัดๆ มีแต่พวกเพื่อหาผู้ชายอย่างแนนซีต่างหากที่ชอบทำ
ไม่ใช่เธอ ไม่ใช่เด็ดขาด!

แต่...แต่ว่าเจ้าของห้องคนนั้นมี 'สะโปก' สวยที่สุด
เท่าที่เธอเคยเห็นมาในชีวิตเลย

สะโปกรูปทรงเพอร์เฟกต์ สัดส่วนกำลังพอเหมาะ
พอดีอยู่ข้างในกางเกงสีกากีอ่อน ถึงจะมีผ้ากันไวยู่ชั้นหนึ่ง
แต่เธอก็นึกภาพกล้ามเนื้อที่ตึงเปรี๊ยะและส่วนโค้งส่วนเว้า
ที่งดงามได้ อีกทั้งบั้นเอวแบบของผู้ชายที่ช่วยเสริมความ
พิเศษของส่วนนั้นให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

นั่นมันสะโปกแบบนี้ก็ฟ้าฟุตบอลลเลยนะ

เธอได้ยินเสมอๆ ว่าพวกผู้ชายชอบให้บั้นท้ายของ
ผู้หญิงกลมกลิ้งเต่งตึง แต่กลับไม่รู้ว่บั้นท้ายของผู้ชายก็ทำ
ให้ความคิดกระเจิดกระเจิงได้เหมือนกัน ช่างเหมือน
แอปเปิ้ลต้องห้ามที่ซาตานหลอกล่อให้อีฟกินเลยทีเดียว

ลองคิดดู...ถ้าเกิดวันดีคืนดีเจ้าของห้องเช่าใส่กางเกง
ยีนฟิตพอดีตัว หรือว่า...หรือว่าไม่ใช่อะไรเลย...พระเจ้า เธอ
ไม่กล้าคิดต่อไปอีกแล้ว

ความรู้สึกเมื่อทำพลาดไปแล้วต้องเสียใจชั่วชีวิตเป็น
แบบนี้ี่เอง เธอไม่ควรใจอ่อนชั่ววูบยอมให้เจ้าเยี่ยงเขา
ห้องมาเลย ถ้าเธอไม่ให้เขาเข้ามาใช้ห้องน้ำ ถ้าเธอไม่ใจอ่อน
ยอมให้เขาอยู่ในห้อง เขาก็คงไม่ลื้มเบิ่งเง่าไบนั่นไว้เนิ่น

48 ก๊อกา ฝากหัวใจหน่อยครับ

แล้วเธอก็คงไม่รีบพรวดพราดออกไปเหมือนคนไร้สติ แล้ว
ก็คงไม่เห็น...แง

น้ำขึ้นเหนียวอุ่นจัดไหลลงมาทางจมูกทำให้จู้จี้รู้ว่า
ตัวเอง...เลือดกำเดาไหลแล้ว